

Καθαρίστριες: Είναι ζήτημα τιμής

Δικαίος Ψυκάκος

Μπορεί σε ένα μικρό πεδίο να χωρέσουν πολλές δυνάμεις, σχεδόν όλες; Και όμως είναι! Μοιάζει με θεωρητικό προβληματισμό φυσικής, αλλά δεν είναι. Είναι η ουσία του γιατί ο αγώνας των καθαριστριών είναι εμβληματικός και συμβολικός. Γιατί στη σκηνή των καθαριστριών, στα 10 τετραγωνικά της εισόδου του Υπουργείου Οικονομικών αντιπροσωπεύονται και παίζονται όλα. Κυριολεκτικά όλα. Αντιπροσωπεύεται ο ακλόνητος παραλογισμός να τιμωρούνται παραδειγματικά για τα κρατικά ελλείμματα και το δημόσιο χρέος 600 καθαρίστριες. Γίνεται πραγματικότητα το ανέκδοτο που λέει για την παρέα των πλούσιων που τα έσπαγε στο μπουζουξίδικο· και, όταν ήρθε ο λογαριασμός, ιδιοκτήτης και παρέα τον έστειλαν να τον πληρώσει αυτός που σκούπιζε τα σπασμένα πιάτα. Στην τραγική υλοποίησή του βέβαια που ζούμε σήμερα, του έστειλαν και τους μπράβους.

Γι' αυτούς παίζονται όλα. Να δείξουν ότι εξυγιαίνουν τα οικονομικά της χώρας, χωρίς να υπολογίζουν πολιτικό κόστος (Την ίδια ώρα πόσα είπαμε ότι χαρίζουν στους πλούσιους φίλους τους; Δεν θυμάμαι). Να αποτελέσουν ένα πρότυπο εξουσίας που δεν υποχωρεί, γιατί τότε θα πάρουν αέρα κι άλλοι· και τι γίνεται μετά; Να μην κάνουν πίσω, γιατί θα πάνε πίσω οι διαθεσιμότητες, γιατί μπορεί να σταματήσει όλο το πρόγραμμα απολύσεων από το δημόσιο. Και τότε πώς θα μειώσουν την ανεργία, αφού αναπτύσσουν το μεγαλοφυές σχέδιο να την αυξάνουν για να τη μειώσουν; Κυρίως όμως παίζεται το ότι δεν είναι δυνατόν να κάνει πίσω μια μνημονιακή κυβέρνηση. Μια χαραμάδα χρειάζεται, μια μικρή νίκη, ένα κοψιματάκι για να αρχίσει να ξηλώνεται το πουλόβερ.

Και για μας όμως παίζονται όλα. Γιατί πατήσανε την κόκκινη γραμμή. Για ό,τι έχουμε παλέψει σαν εργατικό, κοινωνικό, αριστερό κίνημα όλα τα χρόνια στην πιο βαθιά του ουσία. Φέρονται σαν σε πατσαβούρια και πετάνε σα στυμμένες λεμονόκουπες εργάτριες καθαρίστριες, γυναίκες, αγωνίστριες, έντιμες, υπεύθυνες απέναντι στον εαυτό τους, τα παιδιά τους και όλους τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Κακώς νόμιζαν ότι θα καθαρίσουν εύκολα, ότι όλοι και όλες είναι σαν αυτούς που έχουν συνηθίσει να έχουν απέναντι τους. Αν είναι ζήτημα τιμής για αυτούς μία, για μας είναι εκατόν μία... Αν δεν μπορούμε να κερδίσουμε να ξαναπάρουν τη δουλειά τους, δεν αξίζουμε τίποτε.

Γι' αυτό και δεν υπάρχει και εύκολη λύση. Μια λύση όπου θα βγουν όλοι λίγο ευχαριστημένοι και λίγο δυσαρεστημένοι. Είναι μάχη, και το αποτέλεσμα θα είναι νίκη ή ήττα. Αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να παλέψουμε ώστε η νίκη να είναι στη δική μας μεριά.

Η απόφαση του Αρείου Πάγου διαμόρφωσε ένα νέο χρονικό πλαίσιο μέχρι τις 23 του Σεπτέμβρη. Έθεσε μπροστά στις αγωνιζόμενες καθαρίστριες την πρόκληση ενός τριμήνου αγώνα αντοχής. Το σχέδιο είναι να μην αντέξουν μέσα στο καλοκαίρι, να απογοητευθούν φυσικά, να διαλυθούν οικονομικά και κοινωνικά, να μη χαλάνε την εικόνα του successstory με τις συνεχείς κινητοποιήσεις τους, να μη μπορούν να συσπειρωθούν ξανά. Όμως την απάντηση την έχουν πάρει ήδη: «Μη καρτεράτε να λυγίσουμε», γράφει ένα από τα πανό τους.

Εμείς, οι άλλοι τι μπορούμε να κάνουμε; Μπορούμε πάρα πολλά. Τόσο καιρό, καθημερινά οι δομές κοινωνικής αλληλεγγύης μαγειρεύουν και προσφέρουν φαγητό στις αγωνιζόμενες – κι ας πρόκειται πολλές φορές για άνεργους ανθρώπους, χωρίς τα χρήματα για τα υλικά ή ακόμη και το αυτοκίνητο που θα μεταφέρει το φαγητό. Ρεπόρτερ και φωτογράφοι του

κινήματος είναι standbyσε εικοσιτετράωρη βάση, ώστε να δημοσιοποιείται στη δημοσιότητα κάθε αυθαιρεσία και κάθε πρόκληση από τις δυνάμεις καταστολής, αλλά και αυτός ο παραδειγματικός αγώνας. Νεολαίοι, συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες, απλοί εργαζόμενοι, αλληλέγγυοι, κρατάνε βάρδια συμπαράστασης και πολλές φορές ξενυχτάνε. Καλλιτέχνες έχουν περάσει, προσφέροντας τη μουσική τους και την ηθική τους συμπαράσταση στον αγώνα. Άλλα κομμάτια αγωνιζομένων υπαλλήλων σε διαθεσιμότητα έχουν ακολουθήσει το παράδειγμα των καθαριστριών, στήνοντας και αυτοί σκηνή.

Στη νέα φάση, στη νέα πρόκληση μπορούμε να κάνουμε ακόμη περισσότερα. Μπορούμε να στηρίξουμε ακόμη περισσότερο, πιο οργανωμένα τη σκηνή των καθαριστριών με μια μεγάλη ποικιλία δράσεων και παρεμβάσεων. Μπορούμε όμως να κάνουμε κάτι περισσότερο: να κάνουμε τον εφιάλτη της κυβέρνησης πραγματικότητα, να βοηθήσουμε να διαδοθεί παντού ο αγώνας τους. Να κάνουμε «1,2,3, πολλές καθαρίστριες...». Σε κάθε γειτονιά, σε κάθε σωματείο μπορούν να γίνουν ανοιχτές συζητήσεις γι' αυτόν τον αγώνα και όλη την ευρύτερη κοινωνική και πολιτική κατάσταση, να μαζευτούν υπογραφές συμπαράστασης, να φτιαχτούν ομάδες στήριξης του αγώνα. Μπορούμε να συνδέσουμε την ταξική και την κοινωνική αλληλεγγύη, αυτό που σπερματικά έχει αναδυθεί μέσα από αυτό τον αγώνα και αποτελεί ένα βάθρο της δύναμής του· να δημιουργήσουμε ένα τέτοιο «εκρηκτικό μείγμα» που τίποτε δεν θα μπορεί να του αντισταθεί.

*Αναδημοσίευση από τα Ενθέματα της Κυριακάτικης Αυγής, 22.6.2014